

KESATUAN SEKERJA MALAYA DIJINAKKAN SEMASA DARURAT SEBELUM MERDEKA, 1948-57

Jomo K.S. dengan Patricia Todd* -

Makalah ini mengulas usaha menjinakkan gerakan kesatuan sekerja di Tanah Melayu pada tahun 1948-57, iaitu semasa Darurat sebelum mencapai kemerdekaan. Pada tahun 1948-50, kesatuan sekerja militan yang timbul selepas penaklukan Jepun telah dihapuskan secara kejam. Kemudiannya, kesatuan sekerja yang dianggap 'moderate' dan 'bertanggungjawab' telah dibenarkan, malah digalakkan untuk mengisikan kekosongan akibat penekanan sebelumnya. Pada pertengahan tahun 1950-an, gerakan kesatuan sekerja sudah mula memberi sumbangan besar kepada perjuangan untuk kemerdekaan sekali lagi. Sebahagian besar daripada rangka institusi kesatuan sekerja dan perhubungan perusahaan yang terdapat kini sebenarnya berakar-umbi pada zaman penting ini.

This article traces the taming of the Malayan trade union movement during the period 1948-57, when the militant trade unionism of the immediate post-war period was brutally suppressed. Subsequently, 'moderate' and 'responsible' trade unions were allowed, even encouraged to fill the vacuum created by the earlier repression. By the mid-1950s, the trade union movement was actively contributing to the struggle for Independence once again. Many of the important institutions of trade unionism and industrial relations today can be traced to this important formative period.

Gerakan buruh, termasuk kesatuan pekerja, telah berkembang dengan cukup pesat di Malaya (Tanah Melayu) selepas Perang Dunia Kedua sehingga Jun 1948, apabila Darurat diisytiharkan oleh pemerintah penjajah British. Sebelum itu dan seterusnya, pihak berkuasa telah cuba mengawal kaum buruh dengan menghapuskan kesatuan pekerja yang militan. Pada tahun 1947, misalnya, General Labour Unions (Kesatuan Buruh Am) telah diharamkan oleh pihak berkuasa, yang hanya membenarkan kesatuan sekerja (*trade unions*). Namun demikian, GLU dapat disusun semula sebagai Federation of Trade Unions (Persekutuan Kesatuan Sekerja), yang terus berkembang, walaupun ramai pemimpin mereka ditangkap dan ditekan sebelum Darurat diisytiharkan. Pada bulan-bulan awal setelah pengisytiharan Darurat, pemerintah kolonial British telah menghapuskan sebahagian besar daripada kesatuan sekerja yang ada,

* Saya berterima kasih kepada Ong Eng Lian yang telah menyediakan draf pertama terjemahan ini. Noorazlina Abdul Aziz pula telah menyuntingnya sebelum dipinda lagi oleh saya sendiri. Selain dari mereka, penulis juga berterima kasih kepada Pengadil *Kajian Malaysia* di atas beberapa cadangan yang dikemukakan oleh beliau. Namun demikian, saya sendiri adalah bertanggungjawab ke atas isi kandung artikel ini.

kononnya kerana diperalatkan oleh pihak komunis. Sebenarnya, semua kesatuan yang militan telah ditekan pada ketika itu, sama ada didalangi komunis atau tidak.

Namun demikian, pihak berkuasa British juga sedar bahawa penindasan semata-mata kurang berkesan dalam jangka masa panjang. Oleh demikian, pihak penjajah juga cuba menajakan kesatuan sekerja yang 'sederhana' di bawah pimpinan yang 'bertanggungjawab', iaitu untuk menjinakkan gerakan buruh. Dasar berkenaan telah berubah dari semasa ke semasa, mengikut keadaan, terutamanya menjelang Merdeka pada Ogos 1957. Kesan zaman 'penjinakan' ini, iaitu antara 1948 dan 1957, masih dirasai sehingga hari ini, dan juga relevan dari segi yang lain kepada cabaran yang dihadapi oleh kesatuan sekerja di Malaysia kini.

PENGHAPUSAN GERAKAN KESATUAN SEKERJA YANG MILITAN, 1948-1950

Selepas pengisytiharan Darurat, dasar kerajaan terhadap buruh yang tersusun dalam kesatuan mempunyai dua tujuan; di satu pihak, menindas sebarang tindakan atau usaha yang militan; di pihak lain pula, kerajaan penjajah telah menggalakkan kesatuan dan sekerja dan pemimpinnya yang sanggup bersubahat dengannya supaya terus menjalankan aktiviti mereka. Menurut seorang pegawai kesatuan sekerja, "kerajaan seolah-olah menganggap pemimpin-pemimpin kesatuan sekerja sebagai orang suruhan atau pun sebagai alat musuh kerajaan."

Pihak polis telah membuat serbuan ke atas pejabat-pejabat kesatuan sekerja dan telah menangkap ramai ahlinya di seluruh Malaysia.² Antara mereka yang dibuang negeri atau dihantar ke Negeri China termasuklah pemimpin-pemimpin kesatuan sekerja. Pada bulan Januari dan Februari 1949 sahaja, 1,954 orang telah dibuang negeri, kebanyakannya ke Negeri China.³ Bekas presiden Persekutuan Kesatuan Sekerja SeMalaya (PMFTU), A. Ganapathy, pula dihukum mati pada 5 Februari 1949 atas kesalahan memiliki senjata api serta peluru. Pembunuhannya dianggap sebagai salah satu langkah kerajaan untuk mengugut gerakan buruh.⁴

Pendaftar Kesatuan Sekerja telah memansuhkan banyak kesatuan sekerja kononnya kerana melanggar peraturan-peraturan Ordinan Kesatuan Sekerja.⁵ Akibat tindakan demikian, bilangan kesatuan sekerja telah banyak berkurangan kerana ramai pemimpinnya telah menghilangkan diri. Pada awal tahun 1948, terdapat 289 buah kesatuan sekerja, dengan 198,713 orang ahli,⁶ tetapi pada akhir tahun itu, terdapat hanya 156 buah kesatuan sekerja, dengan 69,134 orang ahli sahaja,⁷ iaitu pengurangan sebanyak dua pertiga.

Apabila pemimpin-pemimpin PMFTU terpaksa melarikan diri, pengaruh PKM terhadap gerakan buruh merosot. Ketika itu, nampaknya PKM masih belum

mengatur strategi untuk membuat serta memimpin gerakan buruh dari bawah tanah. Akibatnya, sebilangan besar kesatuan sekerja telah kehilangan bimbingan berkesan oleh pihak PMFTU, dari segi idea dan pengelolaan (organisasi). PKM, yang telah berjaya memimpin kaum buruh, digambarkan oleh pemerintah sebagai punca kesulitan yang dihadapi mereka.⁸

Suasana ketakutan timbul akibat penindasan kerajaan penjajah terhadap pihak gerila perjuangan kemerdekaan yang dipimpin oleh PKM. Penglibatan dalam kesatuan sekerja dikawal oleh pihak polis dan majikan, yang menggambarkan ahli kesatuan sekerja sebagai komunis. Maka, ramai pekerja, terutamanya pekerja keturunan Cina yang lebih terdedah kepada PKM, enggan melibatkan diri dalam gerakan kesatuan sekerja.

Peraturan Darurat - yang menyekat rakyat jelata, terutamanya gerakan buruh - mewajibkan kebenaran polis untuk mengadakan mesyuarat lebih daripada lima orang, dan notis 14 hari sebelum boleh melancarkan mogok yang sah di sisi undang-undang. Selain dari itu, pekerja ladang seluas 25 ekar atau lebih, dan pekerja lombong bijih timah yang mempunyai lebih daripada 20 pekerja, pekerja di lombong Malayan Collieries di Baru Arang dan lombong emas Australia di Raub, diwajibkan berdaftar.⁹ Didapati juga bahawa pekerja ditempatkan semula melalui rancangan penempatan berkelompok. Langkah ini bertujuan membolehkan pihak majikan dan pemerintah mengawal masyarakat pekerja dengan lebih mudah. Oleh kerana tidak ramai pekerja memahami peraturan Darurat,¹⁰ perasaan takut dan kekeliruan terhadap kesatuan sekerja telah bertambah lagi.

Hanya kesatuan sekerja yang berhaluan ke kanan, konservatif dan sanggup bersubahat dengan pemerintah penjajah, yang dapat terus bergiat, terutamanya setelah kerajaan menghapuskan pucuk pimpinan serta kesatuan kiri. Kesatuan-kesatuan sekerja kanan ini dianggap lebih 'jinak'. Kegiatan mogok telah banyak berkurangan kerana kesatuan sekerja jarang memperjuangkan kenaikan gaji ataupun keadaan kerja yang lebih baik. Kegiatan buruh yang militan dianggap sebagai kelakuan subversif.

Jadual 1 mencerminkan pengurangan tindakan perusahaan selepas Darurat diisytiharkan pada Jun 1948. Daripada jumlah 370,464 hari kerja yang hilang, 364,630 hari kehilangan dalam enam bulan pertama tahun itu. Pada tahun 1949, hanya 29 mogok telah berlaku, yang menyebabkan 5390 hari kerja kehilangan dengan melibatkan 2292 orang pekerja.¹¹

Ketika itu, pemimpin-pemimpin kesatuan yang masih ada terlalu bergantung kepada Penasihat Kesatuan Sekerja, yang dilantik oleh kerajaan penjajah demi menjaga kedudukan masing-masing, mereka sanggup terus bekerjasama dengan pihak berkuasa. Menurut majalah konservatif ketika itu, *Far Eastern Economic*

Review, semangat perjuangan telah lenyap dan semangat kesatuan sekerja telah mati.¹²

JADUAL 1
KEHILANGAN HARI KERJA, MALAYA, 1948

Januari	17,506	Julai	3394
Februari	28,049	Ogos	0
Mac	10,514	September	348
Aprill	2,773	Oktober	250
Mei	178,634	November	1317
Jun	(isu mogok)	Disember	523

Sumber: Labour Department, Federation of Malaya, *Annual Report*, 1948.

Kesatuan Sekerja Am (General Labour Union atau GLU) telah diharamkan sebelum Darurat, dan telah digantikan dengan Persekutuan Kesatuan Sekerja (Federation of Trade Unions atau FTUs). Pihak PKM pula tidak dapat mempengaruhi pekerja perkhidmatan awam kerana sebahagian besar daripada kesatuan sekerja sektor awam tidak dibenarkan bergabung dengan kesatuan-kesatuan sekerja sektor swasta, sedangkan sebahagian lagi menikmati keadaan sosio-ekonomi agak baik kerana merupakan kakitangan kerajaan. Kesatuan sekerja awam tidak mengalami masalah pengurangan ahli yang dihadapi oleh kesatuan sekerja swasta. Pada tahun 1949 dan 1950, ahli kesatuan sekerja awam merupakan hampir separuh daripada jumlah ahli kesatuan sekerja di seluruh negeri.

Kelemahan dalaman kesatuan sekerja telah memberi peluang kepada pihak majikan untuk membuang pekerja dan memotong gaji.¹³ Majikan-majikan yang lain pula menentang penubuhan kesatuan sekerja di tempat kerja mereka secara terbuka di samping mengugut pekerja-pekerja yang aktif dalam kesatuan sekerja.¹⁴ Terdapat juga majikan yang menentang pembentukan kesatuan sekerja baru dengan alasan bahawa suasana perhubungan perusahaan yang aman bermakna pekerja-pekerja berpuas hati dengan keadaan sedia ada. Oleh yang demikian, pekerja-pekerja mereka tidak memerlukan kesatuan sekerja untuk mewakili mereka.¹⁵

Dengan demikian, akibat ugutan pemerintah dan gerila PKM, kenyataan rasmi yang menyokong pertumbuhan kesatuan sekerja yang sihat, sederhana dan bertanggungjawab, masih tidak dapat menyakinkan pekerja untuk menjadi ahli, apatah lagi menyertai aktiviti kesatuan sekerja secara aktif. Mereka menyifatkan kesatuan sekerja masa itu sebagai organisasi yang lemah.

PERTUMBUHAN KESATUAN SEKERJA, 1950-57

Pemerintah mengakui betapa perlunya menubuhkan kesatuan sekerja untuk memenuhi jurang yang wujud selepas penekanan kesatuan sekerja yang dikuasai oleh pihak PKM dulu. Kesatuan sekerja baru dikehendaki menyediakan satu

jalan keluar yang teratur untuk pekerja-pekerja menyuarakan ketidakpuasan mereka. Di samping itu, ia dapat juga mengurangkan konflik antara majikan dan pekerja.

Jabatan Penasihat Kesatuan Sekerja kerajaan telah mengemukakan senarai pemimpin-pemimpin sederhana yang diharapkan dapat menyekat kemunculan semula pengaruh sayap kiri di kalangan kesatuan sekerja. Maka, kesatuan sekerja yang berkuasa di Malaysia pada masa itu telah mewujudkan kesatuan sekerja yang bergantung kepada pemerintah. Keadaan ini tidak mendatangkan sebarang ancaman terhadap 'status quo' ekonomi dan politik, melainkan tolakan kecil terhadap tuntutan mereka. Namun demikian, boleh dikatakan bahawa peranan kesatuan sekerja telah ditentulah oleh pemerintah dan bukannya oleh kaum buruh sendiri. Kesatuan-kesatuan sekerja telah dipaksa mengekalkan sistem ekonomi dan politik yang sedia ada, dan bukannya berjuang demi kepentingan kaum buruh.

Walaupun begitu, pihak majikan masih menentang kenyataan pekerja-pekerjanya. Terdapat sebilangan majikan yang membentuk kesatuan sekerja dalaman bagi pekerja-pekerjanya sendiri demi mewujudkan satu kesatuan sekerja yang lebih kuat dan bebas. Misalnya, keengganan pihak pengurusan Lever Brothers dan Fung Keong Rubber Manufactory mengiktirafkan Kesatuan Pekerja Kilang dan Am Kebangsaan (National Union Factory dan General Workers) telah mencetuskan mogok dan berpanjangan di kilang Lever Brothers pada tahun 1954, dan di kilang Fung Keong pada tahun 1955. Selepas tindakan mogok dipatahkan, kesatuan sekerja dalaman telah ditubuhkan di kedua-dua buah kilang tersebut.¹⁶ Majikan Lever Brothers secara terbuka membayar wang pendahuluan sebanyak \$500.00 untuk kos percetakan kesatuannya.¹⁷ Dalam hal ini, peningkatan bilangan ahli kesatuan, daripada 54,579 pada tahun 1950 kepada 232,174 pada tahun 1955, amat menakjubkan.¹⁸

Seperti dapat dilihat dalam Jadual 2, pertambahan bilangan ahli kesatuan - sama ada dalam sektor awam atau sektor swasta - berlaku pada tahun 1951 dan 1956.

Pada tahun 1951, terdapat tambahan besar dari segi bilangan ahli kesatuan sekerja perusahaan ladang, yang mencerminkan kejayaan perundingan gaji yang telah diadakan antara majikan dengan kesatuan sekerja dalam keadaan ekonomi melambung akibat Perang Korea.¹⁹ Nijhar menganggap peningkatan ini juga disebabkan oleh pelancaran sebuah badan perundingan gaji dalam sektor awam.²⁰ Walau bagaimanapun, secara keseluruhannya, tahun 1956 merupakan tahun yang baik untuk perkembangan kesatuan sekerja. Bukan hanya terdapat kemajuan dari segi bilangan ahli kesatuan sekerja sektor awam sahaja, tetapi juga dalam sektor swasta.

JADUAL 2
PERTUMBUHAN KESATUAN SEKERJA DALAM
SEKTOR AWAM DAN SWASTA, 1948-57

Tahun jumlah Sehingga 31 Dis	Sektor Awam		Sektor Swasta			
	Kesatuan	Ahli	Kesatuan	Ahli	Kesatuan	Ahli
1948	52	25,692	104	43,442	156	69,134
1949	70	20,142	93	21,163	163	41,305
1950	84	25,451	84	29,128	168	54,579
1951	100	38,685	91	84,370	191	107,171
1953	138	41,450	93	68,107	231	109,557
1954	136	42,256	96	71,214	232	113,470
1955	137	52,061	98	93,688	235	145,749
1956	135	67,301	100	164,873	235	232,174
1957	151	t.m	99	t.m	250	222,073

Sumber: Federation of Malaya, Annual Report of the Registrar of Trade Unions, 1948-1957

Nota: 1952 = tiada maklumat

Dari segi undang-undang, umur minimum untuk menjadi ahli kesatuan telah diturunkan kepada 16 tahun; ini telah membolehkan bilangan ahli kesatuan sekerja bertambah.²¹ Tambahan pula, jumlah kegiatan mogok pada tahun 1956 lebih besar jika dibandingkan dengan lapan tahun sebelumnya (lihat Jadual 2). Di samping itu, tindakan perusahaan yang makin meningkat telah menimbulkan minat baru terhadap kesatuan-kesatuan sekerja, yang turut menambahkan bilangan ahli kesatuan sekerja.

Nampaknya, antara tahun 1951 dan 1956, perubahan dalam keahlian kesatuan sekerja disebabkan sebahagian besarnya oleh kesatuan sekerja dalam perusahaan getah. Antara Mac 1952 dan Mac 1953, bilangan ahli Kesatuan Pekerja Ladang (Plantation Workers Union) telah meningkat dari 36,000 kepada 48,596.²² Tetapi, mulai bulan April sehingga 3akhir tahun 1953, bilangan ahli kesatuan sekerja ladang merosot dengan kejatuhan harga getah.²³ Walau bagaimanapun, pada tahun 1954 dan 1955, bilangan ahli kesatuan sekerja ladang telah meningkat semula.²⁴

Ketidakstabilan pergerakan kesatuan sekerja pada tahun 1950-an tidak dapat digambarkan dengan jelas dalam Jadual 2. Jadual 3 pula menunjukkan sebilangan besar kesatuan sekerja baru telah didaftar setiap tahun, tetapi jumlahnya telah merosot, akibat pemansuhan pendaftaran sebilangan besar kesatuan sekerja. Misalnya, Jadual 2 tidak menunjukkan sebarang perubahan dalam bilangan kesatuan sekerja antara tahun 1955 dan 1956, tetapi sebenarnya terdapat 26 kesatuan sekerja baru yang telah berdaftar. Pertambahan ini perlu diimbangi dengan jumlah kesatuan sekerja yang telah dimansuhkan pendaftaran.

Kebanyakan kesatuan sekerja terpaksa menghadapi masalah yang timbul dari majikan yang menekan, persaingan kesatuan sekerja lain yang juga mencari ahli baru, serta ahli yang berpendidikan rendah dan kekurangan wang. Oleh yang demikian, tidak menghairankan kalau banyak kesatuan sekerja mempunyai usia yang singkat pada peringkat ini.

Salah satu ciri gerakan buruh di Malaysia selepas tahun 1948 ialah bilangan kesatuan sekerja yang besar berbanding dengan bilangan ahlinya. Dalam tahun 1950-an, gerakan kesatuan sekerja mula mengambil langkah untuk mengatasi kelemahan ini dengan menggalakkan penggabungan kesatuan-kesatuan sekerja dalam sektor ladang, sektor perlombongan, perkhidmatan keretapi, perkhidmatan pengangkutan dan perkhidmatan awam. Terdapat beberapa percubaan yang berjaya, misalnya, Kesatuan Sekerja Ladang Kebangsaan (NUPW) telah berdaftar pada tahun 1954, manakala Kesatuan Pekerja Keretapi Kebangsaan (RUM) dan Kesatuan Pegawai Estet Se-Malaya (AMESU) pada tahun 1957.

Akan tetapi, kesatuan pecahan terus dibentuk. Contohnya, pada tahun 1956, dua kumpulan kesatuan pekerja ladang yang bersaing, yang tidak berpuas hati dengan NUPW telah dibentuk - iaitu Malayan Estate Workers' Union²⁵ dan Pan-Malayan Rubber Workers' Union.²⁶ Walau bagaimanapun, Pendaftar Kesatuan Sekerja secara terbuka menahan pembentukan kedua-dua kesatuan ini dengan tidak mendaftarkannya.²⁷ Dalak kes Malayan Estate Workers Union, pendaftar telah memutuskan bahawa kesatuan itu telah gagal memenuhi syarat pendaftaran, manakala dalam kes Pan-Malayan Rubber Workers Union, pendaftarannya telah ditolak kerana kononnya mempunyai tujuan yang haram.²⁸

JADUAL 3
BILANGAN KESATUAN SEKERJA YANG BERDAFTAR
DAN YANG DIMANSUHKAN, 1948-57 (1)

Tahun	Kesatuan Sekerja Baru yang Didaftar	Pemansuhan Secara Sukarela	Dibatalkan(2)	Kegagalan (3) Menurut Syarat
1948	42	44	49	+18
1949	38	11	15	5
1950	19	11	1	1
1951	33	5	5	2
1952	37	5	4	1
1953	29	7	4	+1
1954	18	51	3	1
1955	29	19	6	1
1956	26	81	3	6
1957	37	13	4	2

Sumber: Federation of Malaya, *Annual Report of the Registry of Trade Unions, 1948-57*.

1. Angka-angka ini merangkumi kesatuan majikan dan kesatuan sekerja.
2. Kebanyakan kesatuan sekerja telah dimansuhkan kerana tidak wujud lagi, tetapi masih memenuhi syarat-syarat pentadbiran.
3. Termasuk kesatuan sekerja yang gagal menghantar laporan tahunan kepada Pendaftar Kesatuan Sekerja.

Pada peringkat ini, kelemahan gerakan kesatuan sekerja dapat dilihat dari bantuan yang diterimanya daripada pemerintah dan organisasi-organisasi luar, terutamanya International Confederation of Free Trade Unions (ICFTU). Terdapat beberapa kesatuan sekerja yang berusaha mendapatkan bantuan daripada Penasihat Kesatuan Sekerja untuk mengatasi masalah undang-undang, majikan-majikan yang tidak bekerjasama dan pengambilan ahli-ahli baru. Dalam keadaan ini, dengan naungan yang diberikan oleh Jabatan Penasihat Kesatuan Sekerja, maka beberapa pemimpin kesatuan sekerja meminta bantuan dari jabatan kerajaan untuk mengembangkan kesatuan sekerja masing-masing. Jabatan ini menyiasat segala maklumat mengenai kesatuan berkenaan dan juga menggalakkan perundingan antara kesatuan-kesatuan sekerja dengan majikan masing-masing. Maka, apabila pihak kesatuan sekerja yang menerima pelawa Penasihat Kesatuan Sekerja terpaksa bergantung kepada kerajaan.

Begitu juga, sokongan oleh ICFTU, yang pernah didukung oleh CIA, kepada kesatuan-kesatuan sekerja Malaysia dalam tahun 1950-an bertujuan menggalakkan gerakan kesatuan sekerja 'sederhana' untuk menyekat perkembangan sayap kiri yang radikal.²⁹ Kesatuan Sekerja Ladang Kesatuan Pekerja Ladang Kebangsaan (NUPW) yang bergabung dengan ICFTU telah menghantar pegawai-pegawai mengikuti kursus yang dianjurkan oleh ICFTU. Campur tangan ICFTU semakin bertambah; ICFTU menawarkan bantuan kewangan kepada kesatuan-kesatuan sekerja tertentu, dan secara terbuka menyokong usaha P.P. Narayanan membentuk NUPW.³⁰ Apabila Kesatuan Pekerja Lombong Malaya hampir muflis, pihak ICFTU telah menghulurkan bantuan kewangan untuk memulihkannya, tetapi tekanan dalaman telah menghalang pemimpin-pemimpinnya menerima tawaran itu.³¹ Sebilangan besar daripada pegawai kesatuan sekerja - yang kurang menyokong hubungan yang terlalu bergantung kepada ICFTU, misalnya Tan Tuan Boon, terlibat pula dalam pembentukan kesatuan sekerja lain dan kemudiannya terlibat secara aktif dalam Parti Buruh - menyatakan perasaan kesal mereka terhadap percubaan ICFTU untuk menguasai kesatuan sekerja dengan menghulurkan bantuan kepada Kesatuan Pekerja Lombong Malaya.³²

Hubungan kesatuan-kesatuan sekerja dengan Penasihat Kesatuan Sekerja dan penglibatan mereka dengan ICFTU dalam tahun 1950-an merupakan permulaan sikap yang masih terdapat di kalangan setengah kesatuan sekerja di Malaysia pada hari ini. Ini telah membolehkan pihak-pihak luar menentukan perkembangan kesatuan sekerja tempatan mengikut kehendak serta keutamaan mereka, dan tidak semestinya untuk faedah ahli kesatuan-kesatuan sekerja tempatan. Oleh itu, ia

tidak menggalakkan gerakan kesatuan sekerja berusaha dengan semangat merdeka dan berdikari.

PERKAUMAN DAN KESATUAN SEKERJA

Kedua-dua kesatuan sekerja dan pemerintah mengaku bahawa tujuan utama penubuhan kesatuan ialah untuk membentuk satu gerakan kesatuan sekerja yang tidak berbau perkauman, tetapi kesatuan-kesatuan yang telah dibenarkan berterusan serta kesatuan-kesatuan baru semakin bersifat perkauman.

Sebelum Darurat, sebahagian besar daripada pemimpin kaum buruh terdiri dari kaum Cina, tetapi dengan pengharaman PKM dan FTU, ramai orang Cina enggan melibatkan diri dalam kesatuan-kesatuan sekerja kerana takut dicap sebagai agen komunis. Pada mulanya, orang-orang Cina tidak digalakkan menyertai gerakan kesatuan sekerja baru di bawah naungan pemerintah. Beberapa kesatuan sekerja yang dianggotai oleh orang-orang Cina dan India disusun semula supaya menjadi kesatuan sekerja hanya untuk orang-orang India sahaja.³³ Begitu juga, pemerintah telah berusaha menyokong sebahagian daripada gerakan kesatuan sekerja, yang kebanyakan ahlinya terdiri daripada orang India. Dari segi kacamata pemerintah, gerakan kesatuan sekerja yang dipimpin oleh kaum yang kurang berpengaruh lebih selamat daripada keadaan sebelumnya, yang dipimpin oleh orang Cina. Peraturan ahli India dalam kesatuan-kesatuan sekerja berdaftar, berbanding dengan jumlah ahli dalam semua kesatuan sekerja, telah meningkat daripada 58 peratus pada tahun 1949 kepada 72 peratus pada tahun 1952, dan angka itu tidak berubah pada tahun 1953. Selepas itu, peratus keahlian India telah merosot kepada 58 peratus pada tahun 1957 akibat usaha-usaha untuk menarik orang Cina dan Melayu menjadi anggota kesatuan sekerja.³⁴

Perpecahan golongan buruh mengikut kaum dan perbezaan dan syarat tempat kerja bagi pekerja Cina dan India semakin menyulitkan penyatuan kaum buruh sepanjang tahun 1950-an. Perbezaan-perbezaan ini telah menyulitkan dan menambahkan tekanan ke atas perpaduan kaum buruh kerana sentimen-sentimen perkauman masih terdapat. Contohnya, Kesatuan Pegawai Penterjemah hampir berpecah apabila keistimewaan tertentu diberikan kepada penterjemah-penterjemah Cina sahaja. Penterjemah India pula bukan sahaja tidak berpuashati, tetapi ada juga yang mempunyai syak wasangka terhadap rakan sejawat keturunan Cina.³⁵ NUPW dan Kesatuan Pekerja Getah Malaya (Pan-Malayan Rubber Workers' Union) pula juga tuduh-menuduh antara satu sama lain dengan cara yang membawa kepada sentimen perkauman.³⁶ Dalam persidangan tahunan MTUC pada tahun 1955, salahfaham di kalangan pegawai-pegawainya menyebabkan perbuatan hina-menghina yang bersifat perkauman berlaku.³⁷

PEMBENTUKAN NUPW DAN NUGW

Nyatalah bahawa kesatuan sekerja yang penting pada masa ini ialah NUPW. Pada bulan November 1954, lima buah kesatuan sekerja - Plantation Workers' Union of Malaya, Malayan Estate Employees' Union (Perak), Johor Plantation Workers' Union, Alor Gajah Rubber Workers' Union dan Malacca Estates Union - telah bersetuju bergabung untuk membentuk NUPW. Penggabungan ini terbentuk melalui dorongan kuat setiausaha PWU (Plantation Workers' Union), P.P. Narayanan. Pada akhir tahun 1948, beberapa kesatuan sekerja dalam perusahaan ladang telah membentuk sebuah Jawatankuasa Perundingan, iaitu sebuah badan khas untuk mengadakan perundingan bersama. Sebelum NUPW didaftarkan, gaji dan keadaan kerja telah dirundingkan melalui jawatankuasa ini, di mana rangka yang tersedia ini merupakan pendorong utama untuk mereka bergabung.

Satu ciri istimewa pembentukan NUPW ialah sokongan yang diberi oleh pemerintah, pihak majikan dan ICFTU. Sebelum ini, kesatuan sekerja tidak pernah mendapat sokongan kuat seperti ini. Sokongan demikian mungkin berpunca daripada sefahaman mengenai peranan kesatuan sekerja yang dikehendaki mereka. John Brazier telah menggalakkan pembentukan NUPW secara terbuka.³⁸ Majikan-majikan telah mengiktirafkan NUPW sebagai wakil tunggal pekerja ladang, dan kemudiannya, telah menentang penubuhan kesatuan sekerja lain yang bersaing dalam perusahaan ladang. Pihak ICFTU menyambut baik penggabungan ini serta memberi sokongan kuat kepada P.P. Narayanan, yang menjadi ketua kesatuan sekerja baru ini.³⁹ Walaupun NUPW mempunyai potensi untuk mewakili sebahagian besar kaum buruh di ladang, iaitu sektor terbesar dari segi bilangan pekerja; namun, tidak pernah mengugut dan mengganggu dasar kerajaan terhadap kesatuan sekerja.

Meskipun merupakan badan pekerja, NUPW juga menyediakan cara untuk mengawasi kaum buruh serta menahan kesatuan-kesatuan sekerja radikal yang mungkin muncul pada peringkat permulaan lagi.

Pemimpinan NUPW yang anti-komunis merasa bangga kerana tidak mengikut sebarang fahaman politik.⁴⁰ Pada 31 Ogos 1955, kebanyakan ahlinya terdiri daripada orang India, di mana dari sejumlah 56,734 ahli, 52,160 yang keturunan India.⁴¹ Sungguhpun NUPW memperolehi kenaikan gaji pekerja dalam tahun 1950-an, tetapi ia masih tidak dapat memperbaiki kedudukan relatif buruh ladang atau memperbaiki kedudukan mereka yang berpendapatan rendah.⁴² Oleh yang demikian, kedua-dua pihak (pemerintah dan majikan) yang sudi menerima pembentukan NUPW - sebuah kesatuan sekerja buruh yang 'bertanggungjawab', bukan sahaja dalam mengurangkan pengaruh sayap kiri di kalangan pekerja ladang, tetapi untuk menggunakan pengaruhnya ke atas gerakan buruh lain.

Amat menarik untuk membandingkan pembentukan serta perkembangan NUPW dengan penubuhan National Union of Factory and General Workers (NUFGW), yang berdaftar pada bulan September 1955. NUGFW berkembang dari Selangor Mill Workers' Union, yang berdaftar pada bulan Mei 1953, dan kemudian telah berdaftar semula pada tahun 1954 sebagai 'The Mill and Factory Workers' Union, Selangor'.⁴³ Pada tahun 1957, NUGFW mempunyai ahli seramai 9076; walaupun dua pertiga daripadanya terdiri daripada orang Cina, pemimpin-pemimpinnya berasal dari semua kaum.⁴⁴ Kesatuan ini bercita-cita tinggi dalam usaha menarik ahli-ahli baru, dan tidak menghadkan kemasukan ahli hanya kepada kategori yang ditetapkan dalam peraturan-peraturannya; maka, NUGFW telah menyinggung perasaan pihak Pendaftar Kesatuan Pekerja dan kesatuan-kesatuan lain yang berpecah akibatnya.⁴⁵ Dari segi kewangan, kesatuan ini miskin kerana perbelanjaannya selalu melebihi pendapatan.⁴⁶ Setiausaha Agungnya, V. David menuduh bahawa pimpinan NUPW enggan mengaitkan isu-isu hubungan perusahaan dengan politik. Misalnya, dalam ucapannya kepada kesatuannya pada bulan November 1955, mengenai mogok di Kilang Kasut Fung Keong, beliau mendakwa bahawa mogok itu disebabkan dasar kesatuan sekerja buruh Kerajaan Perikatan, yang tidak mempunyai kuasa mengatasi isu pengiktirafan kesatuan sekerja kerana tertakluk kepada pihak penjajah.⁴⁷ Pendaftar Kesatuan Sekerja pula telah menuduh NUGFW mengadakan hubungan rapat dengan kesatuan-kesatuan sekerja Middle Road di Singapura dan juga dengan penghasut-penghasut komunis.

NUFGW telah mengatur beberapa mogok demi menyokong kenaikan gaji dan tuntutan lain untuk ahli-ahlinya, tetapi bukan semuanya berjaya. Majikan dan Jabatan Penasihat Kesatuan Sekerja menganggap David sebagai tokoh kaum buruh yang tidak dikehendaki. Kedua-dua pihak enggan bekerjasama dengan NUGFW.⁴⁸ Pihak majikan Lever Brothers, Fung Keong Rubber Manufactory, Bata dan Fraser & Neave merupakan antara majikan yang enggan mengiktirafkan kesatuan sekerja ini.⁴⁹

Akhirnya, pada 31 Oktober 1957, NUGFW telah diberi notis untuk menerangkan mengapa pendaftarannya tidak patut dimansuhkan, kerana telah menggunakan kesatuan itu untuk tujuan yang tidak selaras dengan matlamat dan peraturannya. Kononnya, "oleh kerana kegiatan NUGFW dianggap sebagai satu ancaman dan bertentangan dengan kewibawaan kerajaan",⁵⁰ tindakan kerajaan membubarkannya tidaklah menghairankan.

TINDAKAN MOGOK

Sehingga tahun 1956, aktiviti mogok masih pada tahap rendah kerana suasana menekan yang wujud semasa Darurat dan sikap agresif pihak majikan terhadap pekerja-pekerja yang bermogok menyukarkan kaum buruh melancarkan mogok dengan jayanya pada masa itu. Pada 1949, Ordinan Pertikaian Perusahaan (Trade Disputes Ordinance) diperkenalkan dengan tujuan mengharamkan 'mogok kilat'

dalam sektor kemudahan awam. Tindakan mogok boleh dilancarkan oleh pihak pekerja atau majikan hanya dua minggu setelah notis untuk bermogok telah diberi. Kegiatan-kegiatan yang termasuk dalam perkhidmatan atau kemudahan awam ialah keretapi⁵¹ pos, telefon dan telegram, bekalan elektrik, air dan kesihatan. Pada tahun 1956, selepas beberapa mogok yang dilancarkan oleh pekerja bas, pengangkutan awam pula telah dimansuhkan dalam senarai itu, termasuk perkhidmatan bomba, feri dan tempat menyimpan dan membekalkan barang-barang pertroleum.

Sepanjang tempoh ini, sebahagian besar dari mogok berlaku di ladang-ladang akibat ketidaksanggupan majikan memenuhi tuntutan gaji dan melaksanakan perjanjian kolektif yang meliputi perusahaan perladangan. Mogok juga berlaku di lombong-lombong, kilang-kilang dan dalam perusahaan pengangkutan awam. Dengan mengkaji masalah mogok secara terperinci, kita dapat mendalami mogok dalam tahun 1950-an.

Pada 1952, satu mogok yang melibatkan hampir 300 orang pekerja Melayu, kesemuanya ahli kesatuan sekerja, telah berlaku dalam Syarikat Pengangkutan Timur Laut (North Eastern Transport Services) di Kelantan.⁵² Pada bulan

JADUAL 4
BILANGAN MOGOK, PEKERJA-PEKERJA TERLIBAT DAN
KEHILANGAN HARI KERJA

Tahun	Bil. Mogok	Jumlah pekerja terlibat	Kehilangan hari kerja
1948	181	34,037	370,464
1949	29	2,292	5,390
1950	48	4,925	37,067
1951	58	7,454	41,365
1952	98	12,801	44,489
1953	47	7,524	38,957
1954	78	10,011	50,831
1955	72	15,386	79,931
1956	21	348,677	562,125
1957	11	314,067	218,962

Sumber: Federation of Malaya Labour Department, *Annual Report, 1948-57*.

Januari, selepas pihak majikan dan pihak pekerja bertelingkah, pihak kesatuan sekerja telah mengemukakan tiga permintaan kepada pihak pengurusan: pemecatan pengaruh urusan, pengembalian enam pekerja yang telah dibuang dan kenaikan elaun sara hidup. Keengganan pihak pengurusan berbincang dan memenuhi permintaan tersebut menyebabkan pekerja-pekerja bermogok. Seminggu kemudian, pihak majikan membuang pekerja-pekerja yang bermogok dan mengupah sekumpulan pekerja baru. Pada peringkat ini, MTUC telah merayu kepada syarikat tersebut bagi pihak pekerja, tetapi gagal memujuknya membatalkan keputusan yang telah dibuat. Selanjutnya, pekerja yang telah

dibuang kerja menuntut sebuah Mahkamah Penyiasatan (*Court of Inquiry*) yang diberi tugas menyiasat keadaan kerja di kalangan pekerja syarikat itu. Usaha pihak pekerja telah gagal; selain dari masalah pembuangan pekerja, kesatuan sekerja berkenaan juga ditutup.

Kelemahan pekerja-pekerja mengadakan mogok dapat dilihat juga dari mogok yang berlaku di kilang Lever Brothers pada bulan Ogos 1954. Pihak pengurusan enggan mengiktirafkan The Selangor Mill and Factory Union, yang sedang mencari ahli-ahli dalam kilang itu. Akibatnya, pekerja-pekerja berkenaan telah mengadakan mogok selama dua minggu.⁵³ Semasa bermogok, pekerja-pekerja ini menerima sedikit bantuan kewangan, makanan dan perkhidmatan pengangkutan dari kesatuan sekerja mereka dan penderma-penderma lain.⁵⁴ Tetapi, Syarikat Lever Brothers pula telah mengumumkan sistem pengeluarannya telah disusun semula dan bilangan pekerja yang perlu akan dikurangkan; seramai 120 orang pekerja telah dibuang - 'Special Hardship Fund' - untuk membantu pekerja-pekerja yang kononnya telah 'terpesong'.⁵⁵ Selepas pekerja-pekerja pulang bekerja semula, syarikat itu telah membantu mereka membentuk sebuah kesatuan sekerja dalaman yang didaftar dalam waktu yang singkat.⁵⁶

Satu mogok yang berjaya mencapai matlamatnya telah dilancarkan oleh pekerja-pekerja Syarikat General Transport, iaitu ahli Transport Union.⁵⁷ Mereka berusaha meminta supaya seorang pekerja yang telah dibuang diterima semula dan suasana di tempat kerja dibaiki. Mogok itu telah mengganggu perkhidmatan bas dan teksi di Kuala Lumpur selama sebulan mulai Disember 1954 hingga Januari 1955. Pekerja-pekerja mengakhiri mogok itu apabila pekerja-pekerja yang telah dibuang telah diambil bekerja semula dan beberapa konsesi lain juga diberi oleh pihak majikan.⁵⁸

Pada tahun 1955, sebanyak 79,931 hari kerja telah kehilangan akibat tindakan mogok, tetapi sebanyak 54,027 hari kerja kehilangan melalui hanya dua mogok, iaitu di Lombong Tronoh, Kampar dan di Kilang Getah Fung Keong, Kelang. Di Lombong Tronoh, 430 orang ahli Malayan Mining Employees Union memulakan mogok kerana membantah pembuangan tiga orang pekerja sejawat dan supaya mereka diterima kembali, termasuk presiden cawangan kesatuan sekerja itu.⁵⁹ Pada asalnya, dua orang 'fitter' telah dibuang kerja; kemudian presiden cawangan itu telah mengaturkan mogok tanpa berunding dengan ibu pejabat kesatuan sekerja itu. Apabila kesatuan sekerja secara resmi memujuk pekerja-pekerja lombong bekerja semula, syarikat itu telah memecat presiden cawangan dari jawatannya. Syarikat itu telah mengambil pekerja-pekerja baru dengan tujuan mematahkan mogok serta menjamin kerja perlombongannya terus dijalankan. Mogok simpati selama sehari yang dilancarkan oleh ahli-ahli MMEU di lombong-lombong lain gagal memaksa pihak pengurusan membatalkan keputusan membuang pekerja-pekerja yang bermogok. Akhirnya, dua bulan selepas mogok dilancarkan, pihak pengurusan membuat tawaran untuk mengupah semula 170 orang perkerja yang bermogok, dan membiarkan hampir

150 orang pekerja lagi menganggur.⁶⁰ Satu aspek mogok di lombong Tronoh yang menggerunkan ialah meletusnya keganasan. Apabila pekerja-pekerja yang berpiket enggan bersurai selepas diarahkan oleh pihak polis, anggota-anggota polis dan Pasukan Anti-Rusuhan telah merempuh pemogok-pemogok dengan rotan dan perisai. Seramai 95 orang pemogok pula telah ditangkap.⁶¹

Mogok pekerja-pekerja kilang Getah Fung Keong, kilang pembuatan barang-barang getah terbesar di Persekutuan Tanah Melayu ketika itu, berpunca dari keengganan majikannya mengiktirafkan NUFGW yang telah mendapat sekurang-kurangnya 80 peratus dari pekerja Fung Keong sebagai ahlinya.⁶² Akan tetapi, pihak pengurusan hanya ingin mengakui sebuah kesatuan sekerja yang menghadkan keahliannya kepada pekerja-pekerja yang terlibat dengan pengeluaran barangan getah sahaja. Seperti kes mogok Lever Brothers, pihak majikan tidak suka pendekatan NUFGW yang bersifat tegas dan menghendaki sebuah kesatuan sekerja yang boleh dipengaruhi. Mogok bermula pada 29 November 1955, apabila pekerja-pekerja berpiket di luar kawasan kilang itu; mereka mendapat sokongan kewangan daripada NUFGW dan masyarakat tempatan. Pada awal bulan Januari 1956, Mahkamah Penyasatan, yang ditubuhkan oleh kerajaan untuk menyiasat pertelingkahan itu telah menyerahkan laporannya, yang menyatakan: "Dengan bukti yang dikemukakan kepada kami, kami berpuas hati bahawa sebab permogokan ialah keengganan syarikat mengiktirafkan kesatuan sekerja itu. Pada pendapat kami, adalah munasabah dan berbahaya bagi satu pihak majikan atau sekumpulan majikan berusaha memaksa pekerja-pekerjanya memasuki kesatuan sekerja tertentu kerana sifatnya direstui oleh majikan".⁶³ Malangnya, laporan itu tidak mengubah pendirian pengurusan. Pada bulan yang berikut, pihak majikan mengumumkan penutupan kilang tersebut.⁶⁴

Pada tahun 1956, timbul pula satu gelombang kegelisahan di kalangan pekerja-pekerja yang melibatkan sektor perladangan, perlombongan, keretapi, kilang, syarikat perniagaan, perusahaan pengangkutan dan perkhidmatan awam. Bilangan mogok tiga kali ganda bilangan pada tahun 1955 - 213 berbanding dengan 72⁶⁵ - dan bilangan hari kerja yang kehilangan akibatnya tujuh kali ganda bilangan pada tahun 1955, iaitu 562,125 berbanding dengan 79,791.⁶⁶ Tambahan pula, angka ini tidak termasuk usaha melambatkan kerja (go slow) anjuran NUPW, di mana lebih daripada 200,000 pekerja enggan bekerja selama empat hari Jumaat berturut-turut,⁶⁷ dan juga 17,000 hari kerja yang kehilangan akibat pemulauan kerja hari Ahad oleh Malayan Mining Employees Union.⁶⁸

Peningkatan kegelisahan perusahaan berpunca daripada faktor-faktor ekonomi dan politik. Pertama, kerajaan sedar akan bahaya yang boleh timbul daripada sikap awalnya yang mengharamkan semua aktiviti buruh. Kedua, suasana politik yang berubah menjelang kemerdekaan pada tahun 1957, terutamanya setelah pilihanraya pertama diadakan pada 1955. Ketiga, harga getah dan bijih timah telah meningkat semula jika dibandingkan dengan tahun-tahun sebelum tuntutan kenaikan gaji bertambah kuat. Akhirnya, kesatuan sekerja seperti NUFGW dan

kesatuan sekerja lain yang baru ditubuhkan cuba membawa cara kerja baru yang lebih militan dan sanggup berkonfrontasi dengan pihak majikan ke dalam gerakan buruh. Akan tetapi, apabila berhadapan dengan kerajaan serta majikan, kesanggupan berkonfrontasi sukar dikekalkan.

Pekerjaan pemogok tidak diberi perlindungan dan keputusan mahkamah oleh Hakim Willan merupakan satu senjata kuat bagi pihak majikan yang boleh menggantikan pekerja-pekerja yang kononnya malas dengan pekerja-pekerja yang mengadakan mogok, majikan boleh memaksa pekerja-pekerjanya menggugurkan tuntutan-tuntutan mereka. Oleh itu, isu utama boleh ditukar dengan mudah oleh pihak majikan dari isu mogok - seperti tuntutan kenaikan gaji dan syarat kerja lain - kepada persoalan sama ada pekerja-pekerja berkenaan akan dapat terus bekerja, atau sebaliknya. Isu asalnya kerap kali digugurkan oleh pekerja-pekerja yang ingin mendapat balik pekerjaan atau jawatan asal mereka.⁶⁹

Oleh kerana itu, dengan agak mudah majikan dapat mematahkan mogok dan juga kuasa kesatuan sekerja. Dalam kes mogok North Eastern Transport Services, kesatuan sekerjanya telah dihancurkan; dalam kes-kes yang lain, kesatuan-kesatuan sekerja bertambah lemah kerana tindakan mogok gagal. Tambahan pula, pekerja-pekerja yang dipecat kerana bermogok barangkali tidak akan menyertai aktiviti kesatuan sekerja lagi, apatah terlibat dalam mogok lagi.

Kemasukan pekerja-pekerja baru demi membubarkan sesuatu mogok bukan sahaja melemahkan kedudukan pekerja, tetapi biasanya menimbulkan keganasan apabila pemogok-pemogok berpiket dengan tujuan melarang pekerja-pekerja yang membelot daripada memasuki kawasan kerja. Begitu juga dengan penggunaan polis untuk melindungi kepentingan majikan - sama ada dengan membubarkan piket pekerja-pekerja atau dengan mengiringi pekerja-pekerja pembelot yang tidak bermogok - yang biasanya menimbulkan konfrontasi ganas, yang sepatutnya dicegah oleh mereka.

PEMBENTUKAN KONGRES KESATUAN SEKERJA MALAYSIA (MTUC)

Pada tahun 1950, setelah kesatuan sekerja militan telah dihancurkan, persidangan wakil-wakil kesatuan sekerja telah memutuskan secara undi untuk membentuk Malayan Trades Unions Council (MTUC)⁷⁰, satu langkah penting dan perlu demi menubuhkan pusat buruh (labour centre) yang boleh menggerakkan kesatuan sekerja dengan lebih teratur dan berkesan. Dalam persidangan itu, mereka telah mengemukakan alasan mengapa sebuah badan pusat patut ditubuhkan demi memperkuatkan perpaduan kaum buruh, menyatukan satu barisan pekerja yang taat kepada kerajaan dan majikan dan menyediakan setiap kesatuan sekerja dengan struktur, haluan, penyelarasan dan sokongan, iaitu menyatu padukan ramai pekerja individu melalui satu gerakan kesatuan sekerja.

Terdapat beberapa orang pegawai kerajaan yang menyedari betapa perlunya mengadakan satu majlis kesatuan sekerja yang boleh menjaga kepentingan kerajaan, sesuai dengan tujuannya untuk mengawasi gerakan kesatuan sekerja. Satu majlis pusat akan memudahkan kerajaan berurusan dengan kaum buruh; pemimpin buruh yang 'sederhana' boleh digunakan untuk mengawasi kesatuan-kesatuan sekerja yang boleh digunakan untuk mengawasi kesatuan-kesatuan sekerja yang boleh menimbulkan masalah. Pihak kerajaan telah merancang supaya MTUC menguasai kesatuan sekerja yang radikal dan, pada pihak yang lain pula, kerajaan tidak mahu MTUC kuat yang mampu mempengaruhi urusan hal ehwal kesatuan sekerja tertentu. Oleh sebab itu, kerajaan penjahat menganggap MTUC sebagai sebuah badan yang tidak berkaitan dengan politik, tidak seperti GLU atau PMFTU.

Kerajaan telah menajakan pembentukan MTUC melalui wakil buruh dalam Majlis Perundangan dan Lembaga Penasihat.⁷¹ Kumpulan buruh ini yang telah menganjurkan persidangan pertama wakil kesatuan sekerja. Brazier, Pengarah Kesatuan Sekerja, telah memainkan peranan utama dalam pembentukan MTUC, pada mulanya melalui Jawatankuasa Kerja dan kemudiannya di sidang perwakilan. Di persidangan tahun 1950, ketika keputusan membentuk MTUC dibuat, sebelas pegawai jabatan Penasihat Kesatuan Sekerja telah hadir sebagai penasihat, penterjemah, pegawai akhbar dan jurutrengkas.⁷² Brazier telah dijemput untuk menjelaskan peranan jawatankuasa tauliah (Credentials Committee) dan juga jawatankuasa pesanan tetap (Standing Orders Committee) dan menjelaskan perkara prosedur. Malah, beliau telah diminta berucap mengenai cadangan jawatankuasa kerja dan usul untuk membentuk MTUC.⁷³ Kesanggupan perwakilan membenarkan Brazier mengambil peranan demikian dalam pembentukan MTUC mencerminkan hubungan MTUC dengan pihak kerajaan yang jelas tidak bebas.

Pada bulan September 1951, MTUC telah didaftarkan sebagai sebuah pertubuhan; kononnya kerana ahli-ahlinya terdiri daripada pelbagai kerja, perusahaan atau pekerjaan, MTUC tidak boleh berdaftar di bawah Ordinan Kesatuan Sekerja. Sukar bagi sesiapa menerima dakwaan pemimpin MTUC bahawa MTUC mampu mempertahankan serta memajukan hak dan kehidupan pekerja-pekerja Malaya.⁷⁴ Meskipun MTUC mempunyai pendirian terhadap banyak isu - termasuk memiliknegerakan perusahaan getah dan bijih timah, gaji minimum, kerja 44 jam dalam seminggu dan pelajaran - MTUC jarang menyuarakan perkara-perkara ini, selain daripada menyampikan usulnya kepada kerajaan. MTUC telah meluluskan usul menyokong pekerja-pekerja, akan tetapi, tidak dapat memberi sokongan atau bantuan yang berkesan kepada pemogok. Sebenarnya, dalam mogok Fung Keong, misalnya, MTUC bertindak sebagai pihak 'sederhana' yang menahan pekerja, dengan mendesak mereka supaya bertenang semasa rundingan dijalankan dan melembut usul mereka yang meluap-luap.⁷⁵

Dari awal lagi, MTUC telah menghadapi kesulitan kewangan. Menjadi perkara biasa bagi Bendahari MTUC melaporkan kepada Persidangan perwakilan bahawa konggres itu dalam "keadaan rumit dari segi kewangan". Sebab utamanya ialah kesatuan-kesatuan sekerja yang bergabung dengannya gagal membayar yuran mereka pada waktu yang tepat, yang menyebabkan masalah ini semakin merumitkan MTUC pada tahun-tahun kemudiannya.⁷⁶

Konflik-konflik yang menimbulkan perselisihan dalam MTUC telah mengganggu usaha-usahanya untuk meningkatkan kebajikan kaum buruh. Kesatuan buruh yang lebih kecil tidak berpuas hati terhadap pengaruh kesatuan-kesatuan yang lebih besar, terutamanya kesatuan pekerja perladangan, sedangkan kesatuan-kesatuan sekerja sektor swasta tidak berpuas hati dengan bilangan ramai wakil kesatuan sekerja sektor awam dalam MTUC; manakala pemimpin kesatuan yang mewakili pekerja pejabat dituduh menguasai MTUC oleh pemimpin kesatuan yang mewakili buruh kasar. Selain daripada itu, perpecahan MTUC juga disebabkan oleh pengasingan antara kaum serta penguasaan MTUC oleh pegawai-pegawai yang bertutur dalam Bahasa Inggeris,⁷⁷ kerja yang tidak pandai bertutur dalam bahasa Inggeris.

Pada 1955, sebuah organisasi baru telah menjadi saingan utama kepada MTUC, iaitu Pan-Malayan Trade Union Congress, yang dibentuk oleh sebelas kesatuan sekerja.⁷⁸ Tan Tuan Boon mengetuai kumpulan serpihan ini, tetapi selain daripada menghantar rombongan belajar ke Singapura, perkara-perkara lain yang diusahakan oleh kesatuan-kesatuan ini tidak kedengaran selepas itu.

KESATUAN SEKERJA DAN POLITIK

Soalan sama ada kesatuan sekerja patut terlibat dalam politik atau tidak telah lama dan banyak dibahaskan oleh anggota-anggota kesatuan. Dalam tahun 1980-an dan 1990, soalan-soalan yang serupa dihadapi oleh kesatuan sekerja seperti dalam tahun 1950-an, iaitu sama ada kesatuan sekerja patut mengambil bahagian dalam politik secara langsung, dan kalau ya, jika boleh, dengan parti manakah mereka patut bergabung?

Dengan membenarkan dan menyokong kesatuan sekerja tertentu sejak awal tahun 1950-an setelah kesatuan militan telah dihapuskan, kerajaan berharap agar mereka tetap tidak terlibat dalam politik, tetapi kerajaan sendiri tidak melarang kesatuan sekerja terlibat dalam politik, mungkin kerana dibenarkan di negara penjajah sendiri dan banyak negara lain. Kesatuan-kesatuan sekerja dan pemimpin-pemimpin anti-komunis telah disokong oleh kerajaan, manakala sesiapa yang menunjukkan kecenderungan haluan kiri disekat. Apabila kerajaan syak bahawa World Federation of Trade Unions (WFTU), yang pro-Soviet dan berhaluan kiri, ingin mengadakan hubungan dengan kesatuan-kesatuan di Malaya, kerajaan telah mengambil tindakan segera dengan menggalakkan hubungan antara kesatuan sekerja tempatan dengan International Confederation of Free Trade Unions

(ICFTU), iaitu persekutuan antarabangsa anti-komunis yang dianjurkan oleh Amerika Syarikat.⁷⁹

Persoalan sama ada MTUC patut melibatkan diri dalam politik telah dibangkitkan dalam mesyuarat yang diatur oleh P.P. Narayanan, presiden MTUC ketika itu, pada 10 Julai 1951. Mesyuarat tersebut bertujuan memutuskan sama ada MTUC patut menyokong pembentukan Parti Buruh atau menyertai Independence of Malaya Party, pimpinan Dato' Onn Jaafar. Setengah ahlinya memberi sokongan kepada pilihan kedua kerana mendakwa bahawa pembentukan Parti Buruh akan memecahkan gerakan kemerdekaan.⁸⁰ Pada pihak yang lain pula, pemimpin yang menyokong pembentukan Parti Buruh mendakwa bahawa mereka memerlukan sebuah parti yang akan mewakili kepentingan kaum buruh kerana mereka meragui IMP yang dipimpin oleh kelas atasan.⁸¹ Dalam mesyuarat bulan Julai itu, keputusan sepakat tidak tercapai dan isu itu telah dibangkitkan sekali lagi dalam Persidangan Perwakilan Tahunan pada bulan Ogos 1951. Oleh kerana wakil-wakil tidak mempunyai mandat daripada ahli-ahli mereka mengenai isu ini, maka pimpinan MTUC tidak dapat membuat keputusan untuk melibatkan MTUC dengan parti tertentu; sebagai gantinya, setiap ahli kesatuan sekerja dibenarkan membuat pilihan sendiri.⁸²

Pada ketika ini, Parti Buruh hanya terdapat pada peringkat negeri sahaja; hanya pada tahun 1953, Pan-Malayan Labour Party - atau Parti Buruh SeMalaya - telah ditubuhkan. Seperti kesatuan-kesatuan sekerja yang ditubuhkan pada awal tahun 1950-an, pada mulanya, Parti Buruh telah diberi naungan oleh pemerintah penjajah. Pihak penjajah berharap bahawa Parti Buruh akan menyediakan satu majlis perbincangan untuk menyuarakan pendapat kaum buruh yang sederhana,⁸³ kerana pemerintah penjajah ingin mengelakkan gerakan buruh tertarik kepada golongan sayap kiri yang radikal seperti Parti Komunis Malaya. Pada awalnya, dasar Parti Buruh bersifat "anti-komunis" dan kadangkala pro-penjajah.⁸⁴ Akan tetapi, pada pertengahan tahun 1954, di bawah pemimpin-pemimpin baru, parti ini mula memperkenalkan dasar lebih radikal yang menuntut kerajaan supaya peraturan-peraturan Darurat dimansuhkan dan juga dasar demi menjamin keadilan demokrasi, ekonomi yang dirancang dan pembaharuan pertanian untuk memajukan kaum buruh dan tani.⁸⁵ Hubungan antara Parti Buruh dengan gerakan kesatuan sekerja telah berkembang melalui individu-individu yang menganggotai kedua-dua badan. Tetapi, tidak ada hubungan yang jelas antara kesatuan-kesatuan sekerja dengan parti itu, atau sebaliknya,⁸⁶ sedangkan MTUC pula telah banyak kali menitikberatkan kebebasannya dari sebarang parti politik.

Dalam Persidangan Perwakilan Tahunan MTUC pada tahun 1953, satu cadangan untuk membenarkan kesatuan-kesatuan sekerja menubuhkan tabung politik telah menimbulkan perdebatan yang hebat, walau bagaimanapun, usul itu telah diluluskan, dengan 63 undi menyokong yang melebihi 27 bantahan.⁸⁷ Mereka yang menentang usul tabung politik telah mengatakan bahawa politik akan memecahkan gerakan buruh mengikut kaum dan pekerja tidak patut memberi

sumbangan kepada sebuah tabung seumpama itu "dengan apa cara pun, (kononya kerana) mereka tidak memahami politik." Walaupun cadangan ini diluluskan, salah seorang pegawai yang menentanginya, iaitu M.P. Rajagopal, seorang wakil buruh dalam Majlis Perundangan (Legislative Council), menyatakan bahawa beliau akan membuat bantahan terhadap sebarang pindaan demi membolehkan kesatuan sekerja mengadakan tabung politik.⁸⁸ Pindaan undang-undang Kesatuan Sekerja pada tahun 1955 membenarkan kesatuan sekerja membentuk tabung itu. Akan tetapi, tidak ada satu pun yang berbuat demikian, mungkin kerana tiada sebarang persetujuan yang tercapai mengenai soal penglibatan kesatuan sekerja dalam politik dan juga akibat kelemahan kedudukan kewangan kebanyakan kesatuan sekerja.

Pada tahun 1956, MTUC turut menyertai perbincangan mengenai Perlembagaan Kebangsaan yang dicadangkan dengan menghantar memorandum kepada Suruhanjaya Perlembagaan Reid; dalam memorandumnya, MTUC menolak hak istimewa bagi orang Melayu dan menyokong penghapusan raja-raja dalam Malaya yang merdeka.⁸⁹ Akan tetapi, terdapat beberapa kesatuan sekerja yang marah dengan pandangan MTUC dan mengugut akan menarik diri daripadanya.⁹⁰

Masa menjelang kemerdekaan merupakan satu tempoh yang rumit bagi MTUC. Sementara Perikatan membuat persediaan untuk mengambilalih pentadbiran negara, jelas bahawa Parti Buruh akan menyertai pihak pembangkang. Pemimpin-pemimpin Perikatan berwaspada terhadap hubungan antara MTUC dan Parti Buruh, kerana kedua-duanya mempunyai matlamat yang serupa, sedangkan dasar-dasar Perikatan amat bertentangan dengan dasar serta kepentingan kesatuan-kesatuan sekerja. Terdapat beberapa pemimpin MTUC yang tidak senang hati dengan kecurigaan Perikatan terhadap gerakan kesatuan sekerja, mereka lebih suka cuba meyakinkan Perikatan bahawa mereka berkecuali dari segi politik daripada mempertahankan dasar MTUC atau kepentingan kaum buruh.

SIKAP KERAJAAN TERHADAP GERAKAN KESATUAN SEKERJA⁹¹

Pada tahun 1950-an sebelum Tanah Melayu merdeka, terdapat banyak contoh campurtangan kerajaan terhadap perkembangan kesatuan sekerja di Persekutuan. Campurtangan terdapat dalam bentuk undang-undang, dasar yang dilaksanakan oleh pentadbir kerajaan, keputusan hakim-hakim mahkamah dan tindakan yang diambil oleh agensi-agensi penguatkuasa. Beberapa kesimpulan boleh dibuat daripadanya mengenai sikap pemerintah terhadap perkembangan kesatuan sekerja.

Setelah usaha pada awal zaman Darurat untuk membersihkan kesatuan-kesatuan sekerja yang disyaki dipengaruhi komunis, kerajaan penjajah telah cuba meyakinkan kaum buruh bahawa peraturan-peraturan Darurat tidak bertujuan menentang kesatuan-kesatuan sekerja sederhana. Pada bulan Julai 1948, Pegawai Yang Mentadbir Kerajaan (Officer Administering the Government), Sir Alec

Newbolt menyatakan bahawa dasar kerajaan ialah untuk menggalakkan perkembangan kesatuan-kesatuan sekerja supaya lebih bertanggungjawab.⁹² Pada bulan November tahun 1948, Pesuruhjaya Tinggi, Sir Henry Gurney telah melaporkan kepada Majlis Perundangan Persekutuan bahawa:

"Aktiviti kesatuan sekerja yang biasa-sedang dijalankan dengan sokongan penuh kerajaan; kesatuan-kesatuan sekerja yang tulen (*bona fide*) terus dibentuk dan kami yakin bahawa perkembangan gerakan buruh yang sihat progresif akan berterusan dalam negara ini. Kini, anasir-anasir yang tidak diingini yang merosakkan pertumbuhan awalnya telah disingkirkan."⁹³

Kesatuan-kesatuan sekerja yang sederhana sangat dikehendaki oleh kerajaan walaupun terdapat tentangan daripada beberapa majikan. Keengganan mengiktirafkan kesatuan-kesatuan sekerja sudah tentu tidak bijak dalam suasana politik baru selepas Perang Dunia II. Dengan mempengaruhi perkembangan kesatuan secara langsung, pemerintah dapat mencegah kemunculan kesatuan-kesatuan sekerja yang mempunyai semangat nasionalis atau militan yang kuat. Kesatuan-kesatuan sekerja sedemikian mengancam kepentingan ekonomi penjajah di Persekutuan. Oleh yang demikian, pemerintah cuba menggunakan kesatuan sekerja sederhana sebagai benteng untuk menghalang pengaruh komunis; simpati haluan kiri yang sederhana boleh disalurkan melalui kesatuan-kesatuan sekerja dan Parti Buruh, dan bukannya melalui perjuangan PKM.

Dalam laporan bulanan Kementerian Buruh untuk bulan Mei 1949, kebimbangan kerajaan terhadap kemerosotan pergerakan kesatuan sekerja mula dibayangkan kerana telah mula menjejaskan jentera perundingan yang sedia ada.⁹⁴ Oleh yang demikian, faedah daripada jentera perundingan yang sudah tersusun sekurang-kurangnya diakui oleh beberapa orang pegawai kerajaan. Walau bagaimanapun, kebimbangan terhadap kesatuan-kesatuan sekerja kuat, yang boleh mengancam 'status quo' ataupun dipengaruhi komunis, banyak mempengaruhi dasar kerajaan. Kerajaan penjajah selepas perang membenarkan, malah kadangkala menggalakkan perkembangan kesatuan sekerja sebagai sebahagian daripada dasar mengawal gerakan kesatuan sekerja.

Dengan penguatkuasaan peraturan-peraturan Darurat, kewujudan pemerintah yang diberi kuasa mutlak, kaum buruh dapat dikawal dengan mudahnya. Suasana takut dan ugutan semasa Darurat menyebabkan pekerja-pekerja sukar menentang atau mencabar kawalan pemerintah ke atas kaum buruh. Amaran-amaran mengenai bahaya penyerapan komunis ke dalam kesatuan sekerja sentiasa diumumkan, terutamanya apabila tindakan perusahaan dilancarkan oleh kesatuan sekerja. Amaran-amaran ini mempunyai dua tujuan: pertama, untuk memperingati ahli-ahli kesatuan sekerja supaya menyekat sebarang pengaruh komunis, dan kedua, untuk memberi gambaran bahawa kesatuan-kesatuan sekerja yang bersifat militan mempunyai hubungan dengan pihak komunis.

Dari segi pentadbiran, Pendaftar Kesatuan Sekerja mempunyai kuasa yang luas terhadap kesatuan-kesatuan sekerja, termasuk 'senjata mutlak', iaitu dengan membatalkan pendaftarannya. Pendaftar boleh juga melambatkan pendaftaran kerana tempoh pendaftaran tidak dipastikan dari segi undang-undang; sebuah kesatuan sekerja boleh juga diganggu dengan sentiasa meminta butir-butir pentadbirannya.

Penasihat Kesatuan Sekerja dapat memainkan peranan besar dalam mempengaruhi gerakan kesatuan sekerja pada masa itu, jika dibandingkan dengan peranannya ketika pengaruh komunis lebih kuat. Brazier dan penolong-penolongnya telah memberi bantuan untuk menubuhkan kesatuan-kesatuan baru, melantik orang sesuai ke jawatan pimpinan dan menganjurkan kursus latihan bagi pemimpin kesatuan sekerja yang baru.

Sebagaimana disebut lebih awal, pihak polis sering digunakan untuk menguatkuasakan dasar kerajaan. Kehadiran polis di piket bertujuan mengugut serta mengawal mereka yang terlibat, dan menangkap dan menahan pemimpin-pemimpin kesatuan militan yang dicap subversif. Oleh kerana polis juga mengumpulkan maklumat tentang aktiviti-aktiviti kesatuan sekerja, laporan Cawangan Khas biasanya mempengaruhi sama ada pendaftaran kesatuan sekerja baru diluluskan atau tidak.⁹⁵

Akhirnya, meskipun kerajaan penjajah selepas Perang Dunia Kedua menggalakkan perkembangan kesatuan sekerja yang dianggap 'bertanggungjawab', tetapi berbagai-bagai alat dan cara juga digunakannya untuk mengawal gerakan buruh. Majlis Perundangan Persekutuan telah meluluskan undang-undang yang dianggap perlu untuk mengawal aktiviti kesatuan sekerja, manakala jentera pentadbiran (terutamanya Jabatan Buruh) dan pihak polis digunakan untuk menguatkuasakannya.

RUMUSAN

Nasib gerakan kesatuan sekerja antara 1948 dan 1957 telah memberi kesan besar kepada perkembangan kesatuan di Semenanjung Malaysia sehingga hari ini. Banyak masalah dan cabaran yang dihadapi oleh gerakan buruh kini berpunca dari zaman ini. Walaupun penyerapan pihak komunis dalam gerakan kesatuan sekerja kini tidak kelihatan langsung, sebahagian besar dari undang-undang dan jentera pengawasan yang disediakan untuk menekan komunis masih terdapat, malah telah diperketatkan lagi dan terus digunakan untuk menekan kaum pekerja.

Masalah perkauman juga dipermainkan oleh ahli politik, oleh majikan dan, malangnya kadangkala oleh pekerja, termasuk pemimpin kesatuan sekerja, demi kepentingan masing-masing. Pihak NUPW terus dianggap sebagai belenggu oleh sebahagian besar daripada buruh ladang di Semenanjung Malaysia kerana

mengenakan bayaran yuran yang tinggi tanpa menyediakan perkhidmatan yang baik atau berkesan untuk para pekerja.

Mogok dan tindakan perusahaan telah banyak berkurangan sejak zaman sebelum Darurat dan juga tahun 1956-57, iaitu menjelang Merdeka. Masalah ketidakberkesanan MTUC sehingga hari ini banyak dapat dikaitkan dengan usul-usulnya pada awal tahun 1950-an. Walaupun Malaya telah mencapai kemerdekaan pada tahun 1957, kerajaan seterusnya tidak bersimpati dengan nasib kaum pekerja, kecuali untuk memancing undi mereka. Tetapi sebaliknya, pada tahun 1980-an, kerajaan tidak lagi mengutamakan hubungan baik dengan pimpinan MTUC yang sederhana, tetapi telah terus menekan kaum pekerja dan cuba melemahkan lagi gerakan kesatuan sekerja yang sedia ada, dengan cuba membawa pola hubungan perusahaan baru, yang kononnya ala Jepun.

NOTA KAKI

- ¹ *Far Eastern Economic Review*, 29 Disember 1948.
- ² Morgan, M., "The Rise and Fall of Malayan Unionism, 1945-50", dalam Mohd Amin and Malcolm Caldwell (eds.) *Malaya: The Making of a Neo-Colony*, Spokesman Books, Nottingham, 1977. Morgan menegaskan bahawa pada 21 Jun 1948, pihak polis telah menangkap seramai 600 ahli kesatuan sekerja dan, pada September 1948, seramai 185 pemimpin kesatuan sekerja telah dipenjarakan.
- ³ *Far Eastern Economic Review*, 23 Mac 1949.
- ⁴ Gamba, C. *The Origins of Trade Unionism in Malaya - A Study in Colonial Unrest*, Eastern Universities Press, Singapore, 1962, m.s. 354.
- ⁵ *Ibid*, m.s. 355, mendakwa seramai 95 orang telah didaftarkan pada Julai 1948. *The Straits Times*, 19 September 1948.
- ⁶ International Labour Office, *The Trade Union Situation in the Federation of Malaya*, Geneva, 1962, m.s. 32.
- ⁷ Federation of Malaya, *Annual Report of the Trade Unions Registry*, 1948.
- ⁸ Lihat Federation of Malaya, *Monthly Report of the Labour Department* untuk 1949 dan 1950.
- ⁹ Pada tahun 1952, undang-undang telah diperluaskan untuk merangkumi kilang-kilang sagu dan ubikayu, getah, padi dan minyak kelapa sawit yang

mempunyai pekerja melebihi 20 orang. Lihat "Registration of Labour under Emergency Regulations, 1949", fail P/B/B 17/49, Arkib Negara Malaysia.

- 10 Josey, A. *Trade Unionism in Malaya*, Donald Moore, Singapore, 1958, m.s. 48.
- 11 Federation of Malaya, *Annual Report of the Labour Department*, 1949.
- 12 *Far Eastern Economic Review*, 21 Julai 1949.
- 13 Morgan, M. *op.cit.*, m.s.188-189; Gamba, *The Origins of Trade Unionism, op.cit.* m.s.357-358.
- 14 Sebagai contoh, sila lihat Gamba, *ibid.*, m.s. 387, nota kaki 18.
- 15 *ibid.*, ms.367-368.
- 16 The Lever Brothers Factory Workers' Union dan the Fung Keong Rubber Factory Employees' Union.
- 17 Lihat Registrar of Trade Unions' Inspection Report, 23 Januari 1955, dalam "Lever Brothers Factory Workers' Union", fail RTU 291/54, Arkib Negara Malaysia.
- 18 Federation of Malaya, *Annual Report of the Trade Unions Registry*, 1950 dan 1956.
- 19 Keahlian Plantation Workers' Union, Malaya telah meningkat daripada 12,684 pada bulan Mac 1951 kepada 32, 819 pada Disember 1951. Lihat Annual Returns of the Plantation Workers' Union dalam "Plantation Workers' Union, Malaya", fail RTU 109/49, Arkib Negara Malaysia.
- 20 Nijhar, K.S., "Growth of Union Membership and Size of Trade Union Units in Malaya", *Kajian Ekonomi Malaysia*, Vol. 2, No. 2, Disember 1965, m.s. 35.
- 21 Federation of Malaya, *Annual Report of the Labour Department*, 1956, m.s. 7.
- 22 Gamba, C., *The National Union of Plantation Workers*, Eastern Universities Press, Singapore, 1962, m.s. 49.
- 23 Federation of Malaya, *Annual Report of the Labour Department*, 1953.

- 24 Nijhar, K.S., "Wage Structure in the Rubber Estates in West Malaysia" tesis Ph.D.; Australian National University, April 1971, Jadual 9.1.
- 25 Setiausaha dan Bendahari merupakan ahli Malayan Indian Congress.
- 26 Pada mulanya dipanggil "The Pan Malayan Chinese Rubber Workers' Union"; kesatuan ini berhasrat menyusun pekerja-pekerja getah keturunan Cina yang tidak dilayan oleh NUPW. Lihat "The Pan Malayan Rubber Workers' Union", fail RTU 10/56, Arkib Negara Malaysia.
- 27 Penasihat Kesatuan Sekerja (Trade Union Adviser) enggan membantu pembentukan Kesatuan Pekerja-pekerja Estet Malay atas alasan bahawa sudah terdapat satu kesatuan pekerja-pekerja ladang. Lihat "Malayan Estate Workers' Union", fail RTU 39/56, Arkib Negara Malaysia.
- 28 *Ibid.* dan "The Pan Malayan Rubber Workers' Union", Fail RTU 10/56, Arkib Negara. PMRWU telah gagal dalam rayuan terhadap keputusan Pendaftar kepada Menteri Buruh dan Mahkamah Agong.
- 29 Blum, W., *The CIA: A Forgotten History - Global Interventions Since World War II*. London: Zed Press, 1986, m.s. 118.
- 30 Gamba, *The NUPW*, *op.cit.*, m.s. 54, 74, 77 dan 91.
- 31 Lihat "Malayan Mining Employees' Union", fail RTU 92/54, Arkib Negara Malaysia.
- 32 *The Straits Times*, 19 Januari 1957.
- 33 Gamba, C., "Malayan Labour, Merdeka and After", dalam *Indian Quarterly*, July-September 1958, m.s. 286.
- 34 Federation of Malaya, *Annual Report of Trade Unions Registry, 1949-1957*.
- 35 Lihat "Interpreters Union, Federation of Malaya", fail RTU 103/49, Arkib Negara Malaysia.
- 36 PMRWU menuduh NUPW telah memulakan satu "communal organisation catering for Indian workers" (*The Straits Times*, 27 Jun 1956). NUPW membalas tuduhan ini dengan mengingatkannya bahawa PMRWU sendiri pernah dikenali sebagai Pan-Malayan Chinese Rubber Workers' Union (Kenyataan Akhbar, 29 Jun 1956).
- 37 Malayan Trades Union Council, *Annual Report and Connected Papers 1955/56*. Seorang pegawai Cina menyatakan bahawa MTUC telah gagal

kerana dikuasai oleh orang-orang India, sedangkan seorang ketua India menuduh pekerja-pekerja Cina dan Melayu pro-majikan.

38 *The Straits Times*, 21 November 1953.

39 Gamba, *The NUPW, op.cit.*, m.s. 54.

40 Pada tahun 1956, NUPW menukar undang-undangnya untuk menubuhkan satu tabung politik. Tetapi Pendaftar Kesatuan Sekerja menegaskan bahawa oleh sebab NUPW ditubuhkan oleh satu gabungan tanpa agihan kewangan kesatuan-kesatuan yang bergabung, NUPW tidak dibenarkan mengujudkan tabung politik. Lihat "National Union of Plantation Workers", fail RTU 281/54, Arkib Negara Malaysia.

41 *Ibid.*, lihat Registrar of Trade Unions, "Inspection Report, 1955" dalam fail.

42 Satu contoh sikap NUPW terhadap status quo adalah penerimaan kadar upah yang ada pada tahun 1954; "the union's policy was directed at maintaining these relativities as far as was possible". Lihat Nijhar, "Wage Structure in the Rubber Estates in West Malaysia", *op.cit.*, m.s. 64.

43 Lihat "National Union of Factory and General Workers", fail ARTU S dan NS 6/53, Arkib Negara Malaysia.

44 Lihat "National Union of Factory and General Workers", fail RTU 149/58, Arkib Negara Malaysia.

45 *Ibid.*

46 *Ibid.*

47 "Strike: Fung Keong Rubber Manufactory, Klang", fail 22/55, Arkib Negara Malaysia.

48 "Surat daripada Pemangku Pesuruhjaya Buruh kepada Pesuruhjaya Buruh, 20 October 1955: "Mr. David's methods of approaching management were not orthodox and were not approved. The Trade Union Adviser's Department thought that he was heading for a disaster which must come sooner or later. The sooner it came, the more quickly he would learn his lesson." *Ibid.*

49 *Ibid.*

50 "National Union of Factory and General Workers", fail RTU 149/58, Arkib Negara Malaysia.

- 51 Jika enam minggu telah lalu selepas notis, maka notis itu tidak sah lagi.
- 52 Tentang mogok ini, lihat Malayan Trades Union Council, *Annual Report and Connected Papers*, 1952/53.
- 53 ~Kesatuan ini mempunyai ramai ahli dari Lever Brothers' Factory Workers' Union, tetapi hanya sebilangan kecil sahaja yang mendapat faedah. Pada Jun 1954, contohnya, hanya 24 daripada 328 ahli kesatuan pekerja Lever Brothers mendapat bantuan kewangan. "National Union of Factory and General Workers", fail ARTU S dan NS 6/53, Arkib Negara Malaysia.
- 54 Lihat "Registrar of Trade Unions' Report", 19 Oktober 1954, *Ibid*.
- 55 *The Straits Times*, 13 September 1954.
- 56 "Lever Brothers' Factory Workers' Union", fail RTU 291/54, Arkib Negara Malaysia.
- 57 Oleh kerana jangka masa mogok agak lama, amat sukar mengatakan ia telah berjaya kerana gaji pekerja yang kehilangan semasa bermogok melebihi kenaikan gaji setelah kerja disambungkan.
- 58 *The Straits Times*, 20 Januari 1955; Federation of Malaya, *Monthly Report of the Labour Department*, Januari 1955.
- 59 Tentang mogok ini, lihat *The Straits Times*, 10 Mac 1955, 17 April 1955 dan 18 Mei 1955; Malayan Trades Union Council, *Annual Report and Connected Papers*, 1955/56; "Malayan Mining Employees Union", fail RTU 92/54, Arkib Negara Malaysia.
- 60 Seramai 110 pekerja telah mencari pekerjaan alternatif pada masa itu, *The Straits Times*, 18 Mei 1955.
- 61 *Ibid*.
- 62 "Strike: Fung Keong Rubber Manufactory, Klang", fail 22/55, Arkib Negara Malaysia.
- 63 *Ibid*.
- 64 Fung Keong mempunyai kilang yang serupa di Hong Kong; pernah dikatakan bahawa Fung Keong menggunakan kemudahan pengeluaran di Hong Kong untuk menutup kilangnya di Klang. Lihat surat dari seorang pegawai Jabatan Buruh di Kuala Lumpur kepada seorang pegawai Jabatan Buruh di Hong Kong, 26 Januari 1956, *Ibid*.

- 65 Federation of Malaya, *Annual Report of the Labour Department*, 1955 dan 1956.
- 66 *Ibid.*
- 67 Pekerja berhak bercuti sehari dalam seminggu, yang menurut mereka, diambil pada empat hari Jumaat itu. Maka, ini tidak dianggap sebagai 'pemberhentian kerja' (industrial stoppage), tetapi sebagai kerja ikut peraturan atau 'work to rule'. (Gamba, *The NUPW*, *op. cit.*, bab VI.
- 68 D. Ayadurai dan Chee Peng Lim, "Dispute Settlement and the Promotion of Industrial Peace in Malaysia", University of Malaya, November 1981, m.s. 85.
- 69 Malayan Mining Employees Union telah muflis selepas tiga mogok, termasuk mogok Lombong Tronoh. "Malayan Mining Employees' Union", fail RTU 92/54, Arkib Negara Malaysia.
- 70 Namanya telah ditukar kepada Malayan Trades Union Congress pada 1956 dan kepada Malaysian Trades Union Congress pada 1963.
- 71 Gamba, *Origins of Trade Unionism*, *op. cit.*, m.s. 397.
- 72 Malayan Trades Union Council, *Minutes and Report of the First Conference*, 1950.
- 73 *Ibid.*
- 74 Komen dikemukakan semasa Persidangan Perwakilan Tahunan.
- 75 "Strike: Fung Keong Rubber Manufactory, Klang", fail 22/55, Arkib Negara Malaysia.
- 76 ~Zaidi, S.J.H., Malaysian Trades Union Congress, 1949-1974, MTUC, Petaling Jaya, 1975, m.s. 75.
- 77 ~Josey, *Trade Unionism in Malaya*, *op.cit.*, m.s. 50.
- 78 *The Straits Times*, 10 Oktober 1955.
- 79 Gamba, *Origins of Trade Unionism*, *op.cit.*, m.s. 399-402.
- 80 Vasil, R.K., *Politics in a Plural Society*, Oxford University Press, 1971, Kuala Lumpur, m.s. 97.

- 81 *Ibid.*
- 82 Malayan Trades Union Council, *Annual Report and Connected Papers*, 1951/52.
- 83 Stenson, M., *Class, Race and Colonialism in West Malaysia*. University of Queensland Press, Brisbane, 1980, m.s. 186.
- 84 Vasil, *Politics in a Plural Society*, *op.cit.*, m.s. 101-102.
- 85 *Ibid.*, m.s. 108-109.
- 86 Ramai ahli awal Parti Buruh Pulau Pinang, contohnya, merupakan ahli Kesatuan Perkhidmatan Awam. Pada tahun 1952/53, C.H. Yin dan M. Arokisamy - Presiden dan Setiausaha Am MTUC - merupakan ahli Parti Buruh.
- 87 *Sunday Mail*, 12 Julai 1953.
- 88 *Ibid.* Kerajaan kolonial pernah memperuntukkan enam kerusi dalam Federal Legislative Council untuk wakil MTUC, yang kemudiannya dikurangkan kepada empat pada tahun 1954, apabila dua daripadanya diberikan kepada Parti Buruh, tetapi perwakilan telah dipilih dengan hati-hati dari satu senarai calon MTUC. Perwakilan buruh amat tidak seimbangan bila dibandingkan dengan saiz kumpulan yang diwakili. Secara perbandingan, majikan mempunyai lebih ramai wakil. MTUC tidak dapat mengawal semua wakilnya, sepertimana ditunjukkan oleh pendirian Rajagopal dan juga tindakan Rajagopal dan P.P. Narayanan pada tahun 1953, apabila mereka menarik diri daripada Legislative Council atas satu isu perkauman tanpa merujuk kepada pimpinan MTUC. Lihat *Malay Mail*, 12 Oktober 1953.
- 89 Vasil, *Politics in a Plural Society*, *op.cit.*, m.s. 101-102.
- 90 *The Straits Times*, 15 Ogos 1956 dan 1 September 1956.
- 91 Perkataan 'pemerintah' digunakan di sini untuk mencerminkan perhubungan antara badan perundangan, pentaadbiran, kehakiman dan eksekutif.
- 92 *The Straits Times*, 23 Julai 1948.
- 93 *Far Eastern Economic Review*, 29 Disember 1948.
- 94 Federation of Malaya, *Monthly Report*, Mei 1949.
- 95 Pendaftar Kesatuan Sekerja banyak menggunakan laporan polis dalam mempertahankan keputusannya yang enggan membenarkan pendaftaran Pan-Malayan Rubber Workers' Union. Lihat fail RTU 10/56, Arkib Negara Malaysia.